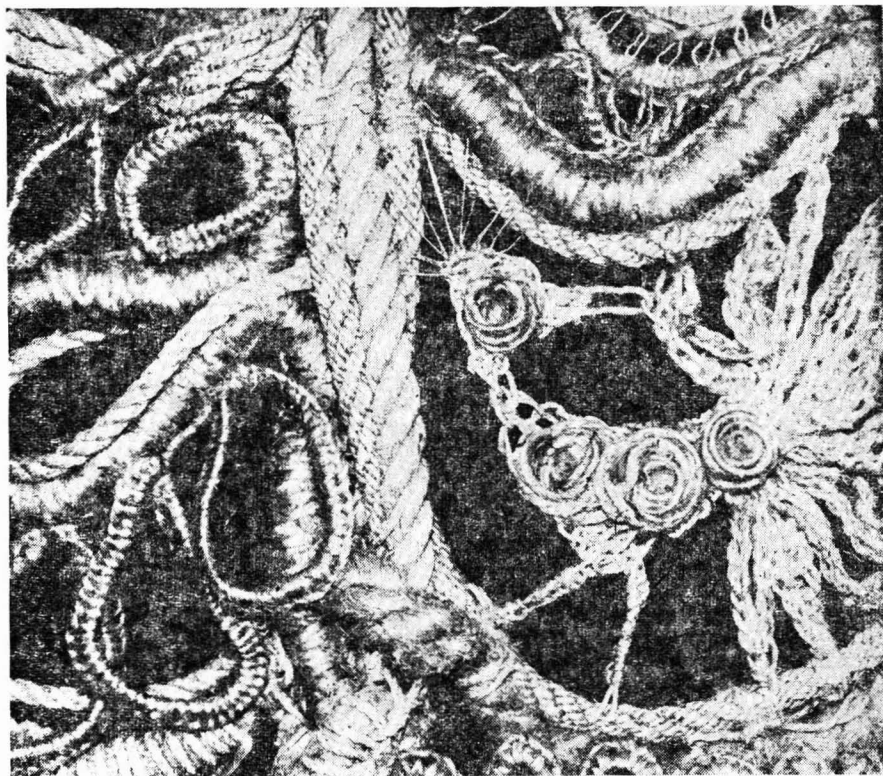

szuk szét őket, ha a tettlegesség nagyon elfajulna, de döntőbírók sose legyünk. Nem tudhatjuk, ki mivel provokálta ki a békétlenséget, s hátha az általunk elmarasztalt „vétkes”-nek volt igaza.

Ha gyerekeink mégis erőszakosak lennének, mi sose legyünk velük szemben erőszakosak. Indulatot indulattal megfékezni nem lehet. A büntetés nem célra-vezető eszköz. Az erőszakos gyerekek inkább sajnálatra méltóak: félnek saját indulataiktól, és félnek tetteik következményétől. Meg kell nyernünk bizalmukat, éreztetni kell velük, hogy szeretetünket még látszólagos rosszaságukkal sem veszíthetik el.

A gyereknevelés nem könnyű feladat. Sajnos eddig sehol sem követelték meg a szülőktől, hogy az alapvető pedagógiai, pszichológiai tudnivalókkal tisztában legyenek. Napjainkban már majdnem minden foglalkozáshoz rövidebb-hosszabb ideig tartó tanulásra, komoly felkészülésre van szükség. A gyereknevelés nem számít szakértelmet kívánó dolognak. Azt hisszük, elég a gyereket megszülni, etetni, ruházni, a nevelés ügyis a vérünkben van, az megy magától. Valóban nehezebb lenne házat, gépet építeni, beteget gyógyítani, mezőgazdaságban dolgozni, mint embert nevelni?*

* Akinek szívügye a gyereknevelés, a könyvesboltokban sok kiváló szakkönyvhöz juthat, amely az otthoni nevelésben hasznos tanácsokat ad a szülőknél. (Például: Pikler Emmi: Mit tud inár a baba? — Kabainé, dr. Huszka Antónia: Betegség vagy rosszaság? — M. Klimová—Fügenerová: Mit mondjunk a kicsinyeknek? — Kurt Seelmann: Gólya hozza...? — Dr. Benjamin Spock: Csecsemőgondozás, gyereknevelés; Tinédzserek könyve — Dr. Aniela Popielarska: Őcsinék nincs étvágya stb.)

E. PÁSZTHY MAGDA: *Életfa IV.* (részlet)